

Ա. ՍԵՄԱ (ՏԱՍՏԱՊԵՏ ԳԵՂԱՄ ԱՅՄԱՃԵԱՆ)

ԿՌՈՒԻ ԵՐԹ

Խուլ կը շաչեն գէնքերն հիմա մեր մատնեբուն մէջ տեղագին
Որպէս փաստեր անհերքելի՝ իրաւունքին մեր մեծափառ,
Ու միազարկ մեր քայլերուն տակէն փախուստ կուտայ՝ աշխարհ,
Մինչ կը քալենք մենք վնասկաւ՝ յանուն վազուան յաղթանակին:

Կ'աքշաւենք մենք ձորերէն վար, վեր լեռներէն՝ դէպի արփին,
Մեր դիմակին տակ կազարգել, թռքերնէս ներս միահամուռ
Կը շնչենք հոտը վառօդին, կ'արտաշնչենք աւինն ու հուր,
Մեր նայուածքներն ուղղած անշեղ արեւաշող հորիզոնին:

Որքա՛ն հեռու, որքա՛ն ոսին՝ երէկն՝ որ յուշ կը թըլի մեզ.
Կարծես այսօր, հիմա՛ եկած՝ ետեւս անցած ենք դիրքերուն,
Սակայն վազուց, անհաշուելի ժամանակէ ի վեր կարծես

Կը սպասենք մենք մեզի ծանօթ ու սիրելի դիրքերուն մէջ,
Բոլո՛ր, բոլո՛ր ոտիներուն՝ ըլլան անոնք մօտ թէ հեռուն՝
Ու կը փետտենք արեւն իբրեւ «ապրիլ-մեռնիմ» առէջ-առէջ:

Բանակի մէջ, 1939 Նոյմ.

Ա. ՍԵՄԱ